

NEZKROTNÁ ALJAŠKA

ROMÁN

OBSAHUJE NOVELU

VĚČNÁ
ALJAŠKA

K. A. TUCKER

NEZKROTNÁ ♥
ALJAŠKA

Copyright © 2020 by Kathleen Tucker

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Buchalová, Adéla Šotolová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-2454-3

NEZKROTNÁ ♥
ALJAŠKA

ROMÁN

K. A. TUCKER

přeložily Adéla Šotolová,
Jana Buchalová

VĚČNÁ ALJAŠKA

přeložila Adéla Šotolová

*Věnováno všem,
kteří si Callu s Jonahem
zamilovali.*

Kapitola první

Prosinec

„Už je tam zase?“

„Někde jo. Ty stopy jsou čerstvé.“ V uplynulých měsících jsme losí samičku v okolí moc často nevidali. Nejspíš to bylo kvůli jistému vlčákovi, který si z našeho pozemku udělal druhý domov. Ale v poslední době se tu zase začala objevovat. Tento týden jsem ji každé ráno pozorovala, jak okusuje zmrzlé větve, aniž by to ona tušila nebo ji moje přítomnost u okna jakkoli vyrušila. Dokonce se mi podařilo pořídit pár fotek, jimiž zásobuju svůj Instagram zaměřený na Aljašku.

Urkvávám latte a vychutnávám si, jak mi hřejivý doušek stéká do krku, zatímco se kochám pohledem na rozlehlou zamrzlou krajinu. Už čtvrtou noc po sobě napadla čerstvá vrstva sněhu a naše hnízdečko, ležící nedaleko městečka Trapper's Crossing, přikryla bílou peřinou.

„Nejspíš jsem ji vyplašil tím sněžným pluhem.“ Jonah se nakloní, vtiskne mi ranní polibek na krk a přitom mě na kůži polechtá svým rozježeným plnovousem.

Ucítím vůni dřevitého mýdla a zhluboka se nadechnu. Během posledních několika předvánočních týdnů se tyto chvíle staly jednou z mých nejoblíbenějších částí dne. Ten klid před každodenním shonem, kdy není slyšet nic než praskání polen v krbu a já si dopřávám pár chvil Jonahovy plné pozornosti. Brzy se oba rozběhneme za svými povinnostmi. Jonah se spíše rozletí.

Zavřu oči a nakloním hlavu na stranu, aby ke mně mohl ještě blíž. „Ráno ses probudil nějak brzo.“

„V noci se ochladilo. Jenom jsem chtěl zkontrolovat, že všechno šlape, jak má.“

Jonah vstal takhle brzy, protože se *zase* celou noc převaloval. Vím, že to s mrazem nijak nesouvisí, spíš s tím, že dnes mají přiletět z Osla

jeho matka a nevlastní otec. Zatímco Astrid se už nemůže dočkat, v případě Björna se to samé říct rozhodně nedá.

„Všechno bude v *pohodě*,“ ujistím ho už poněkolikáté, natáhnou k němu ruku a pohládím ho po tváři. Kývnou směrem k malému srubu, vykukujícímu zpoza stromů na protější straně našeho soukromého jezera. „Vždyť bydlí až *tamhle* a dalších několik dní budou dospávat ten dvacetihodinový let. Než se rozkoukají, máma se Simonem už budou tady.“ Vzrušením se mi rozbuší srdce. Už je to skoro rok, co mě vysadili na letišti s jednosměrnou letenkou vstříc mému novému životu na Aljašce. Přijde mi to jako celá věčnost. „A v pondělí pak přijdou Agnes s Mabel. S Björnem na sebe nebudete mít ani čas.“

„Zato moje máma mu věnuje čas ažaž a on se k ní chová jako k nějaký zatracený služce,“ zabručí.

Když pomineme dlouhý seznam výhrad, které Jonah vůči svému nevlastnímu otci má, včetně jeho lenosti, neustálého remcání a hnidopišství, ze všeho nejvíc mu na Björnovi vadí, s jakou samozřejmostí očekává, že mu bude Astrid vyvařovat, uklízet a starat se o domácnost. Tohle je jeho druhé manželství a jejich civilní obřad se konal pouhé tři týdny poté, co se rozvedl se svou první ženou – podle Jonaha by totiž jeho nevlastní otec nepřežil, kdyby zůstal sám. Nedokázal by se vyznat ani v kuchyni, i kdyby na tom závisel jeho holý život.

Pokud je jen polovina toho, co mi Jonah vyprávěl, pravda, taky nejsem dvakrát nadšená, že s tím šovinistickým, zapšklým pitomcem strávím dva týdny, ale nechci tím Jonahovy obavy ještě přiživovat.

„Slibuju, že letošní Vánoce budou *perfektní*.“

Jonah si sice jen posměšně odfrkne, ale přesto cítím, že napětí v jeho těle kapku poleví.

„*Já se náhodou moc těším. Jsou to naše první Vánoce v tomhle domě. A jen se na to podívej.*“ Poslední měsíc jsem strávila hledáním různých kreativních nápadů na vánoční výzdobu, sháněla jsem potřebný materiál a pozdě do noci si páčila prsty tavnou pistolí. Od tříapůlmetrového smrku, který Jonah porazil a přitáhl z lesa, přes mohutný kamenný krb, ozdobený stálezeleným věncem a ověšený starožitnými lucerničkami, až po útulný čtenářský koutek pod schodištěm s károvanými polstářky a dekami – náš dům je vánočně doladěný do posledního detailu.

Venkovský srub, do něhož jsme loni v březnu vstoupili, plný vy-
cpaných zvířat, ošuntělého nábytku a pozůstatků třicetiletého man-
želství, se proměnil v útulný, stylový roubený dům, na který jsem
patřičně pyšná, a těšíme se, že v něm poprvé přivítáme i svoje rodiny.
Dokonce i Muriel prohlásila, že to tady vypadá jako v „jednom z těch
předražených magazinů“. Jediná věc, která téhle dokonalé vánoční
atmosféře chybí, je krbová římsa. Prozatím jsem vánoční punčochy
pověsila na háčky na okenní parapet.

Ale daleko důležitější než to, jak dům vypadá, je pro mne pocit,
že je to domov, do něhož se každý den toužím vracet.

I když ani zdaleka ne tolik, jako se toužím vracet k tomuhle muži,
který mě každou noc objímá ve své náruči.

„Já jsem ti pořád říkal, že ten lustr z paroží za tři tisíce babek se
sem skvěle hodí,“ utahuje si ze mě Jonah.

Zpražím ho takovým pohledem, až se rozchechtá.

„Zvládla jsi to skvěle, barbínó.“ Krátce mě políbí. „Tak jo, už
musím jít. Než vyrazím na letiště, mám toho ještě hodně na vyři-
zování. Rick už na mě nejspíš čeká.“ Rick je ten chlápek od filmu,
co zaplatil Yettimu pořádný balík za to, že s ním celý minulý týden
létal nad zamrzlou Aljaškou a hledal ideální místa pro natáčení.

Sice jsem ráda, že má Jonah poté, co se mu ruka uzdravila, stálou
práci v naší malé charterové společnosti, ale pokaždé, když odlétá,
se mi stáhne žaludek. „Vyplnil jsi itinerář, že jo?“

„Máš ho na stole.“

„Tak se ho drž,“ zazní v mém hlase důvěrně známý varovný tón.
I když už Jonah mnohem lépe dodržuje letový řád a hlásí se mi,
stejně se občas někde zdrží nebo zapomene.

„Jasně, šéfová.“ Pořádně mě plácne po zadku a vyrazí ke vcho-
dovým dveřím.

„To je obtěžování na pracovišti!“ křiknu za ním.

Zastaví se a šibalsky se na mě přes rameno usměje. „A co bylo
potom to, co jsi mi včera prováděla v kanceláři?“

„To byly tvoje vánoční prémie.“

Jeho hluboký, chraplavý smích mě zahřeje u srdce.

Oscar s Gusem se vyřítí k mému džípu, oba vrtí ocasy a nadšeně
štěkají. Oscar sice následkem toho, jak se chytil do medvědí pasti,

stále viditelně kulhá, ale nezdá se, že by ho to nějak výrazně brzdilo. Dorazí ke mně, jen co mé boty dopadnou na sněh, pouhou vteřinu později než Gus, a oba vlčáci mi na přivítanou očichají rukavici.

Podrbu je na hlavě. „Kdepak je Roy, co? V dílně?“ Ne že bych čekala nějakou odpověď – stejně bych žádnou nedostala. Stačí mi vidět temný dým vycházející z komína. Když se tenhle šedesátiletý chlapík zrovna nestará o zvířata, je uvnitř a se zručností skutečného mistra vyřezává ze dřeva.

Když procházím kolem kurníku, hlasité kdákání slepic mi připomene, že musím na svůj nákupní seznam připsat vajíčka. Docházejí nám zásoby a Royovy slepice v posledních dnech kvůli dlouhým nocím a chladným dnům aljašské zimy moc nenesou.

Trhnutím otevřu posuvná vrata od stodoly a rychle je za sebou zavřu, aby neunikalo teplo.

„Neříkalas, že přijdeš!“ zabručí Roy svým texaským chraplákem a přitom přes svůj dřevěný výtvar narychlo přehazuje prostěradlo a s jedním rohem cloumá tak, aby dílo úplně zakryl.

„Copak vám to někdy hlásím?“ Ať už vyrábí cokoli, nechce, abych to viděla. Kdybych ho neznala, myslela bych si, že by to mohl být nějaký vánoční dárek. Potlačím úsměv a nasaju tu důvěrně známou vůni – směs dřevěných hoblin a kozího chlívku, prosycenou vytrvalým dýmem z plápolajícího ohně v malých černých kamnech – a zamávám obálkou v ruce. „Přišel vám šek.“ Našla jsem ho u nás ve schránce spolu s malou kupičkou vánočních přání – převážně od zákazníků Yettiho – a balíčkem od Diany.

Svraští čelo, až se skoro zamračí. „Jakej šek?“

„Copak jste zapomněl? Liz před několika týdnů prodala chobotnici. Říkala jsem vám o tom.“ Tahle mistrně propracovaná dřevorežba – jedna z mnoha, které Roy za ta léta svého poustevnického života vyrobil – byla poslední, jež zůstala v obchodě s uměleckými předměty v Anchorage na prodej. Taky stála pořádný balík. Nová majitelka už se ptá po dalších kouscích.

Jeho zamračená vráska se pak snad ještě prohloubí, když svým ocelově šedým pohledem přelétne po igelitovém sáčku, visícím na konečcích mých prstů. Další banánový chlebiček, který jsem upekla během svého záchvatu pekařského šílenství.

„Aha.“

„Žena, která ji koupila, shání sošku delfína. Ptala se, jestli byste pro ni nemohl jednu vyřezat. Zřejmě má slabost pro mořská zvířata. Každopádně se nabídla, že zaplatí polovinu jako zálohu.“

Očekávám, že na mě Roy jako obvykle vyštěkne: „Já žádný zákazky nedělám!“ Ale jen zavrtí hlavou a odpoví: „Už ani nevím, co všechno na tý polici je. Možná už nějakýho mám. Pak se podívám.“

Teď se pro změnu zamračím já. „Je vám dobře?“

„Jo. Fajn. Proč?“

„Vypadáte... rozrušeně.“

„Jen mám moc práce,“ zamumlá, promne si čelo, prohlédne si své ušpiněné ruce a pak se zadívá směrem ke změti zaprášeného náradí, jako by něco hledal.

„Dobře. Nechám vám ten šek na lince. Jedu do města ještě něco na poslední chvíli nakoupit. Nepotřebujete něco, když už tam budu?“

„Ne. Díky.“

Roy použije to slovo jen zřídka a vždycky jen tak mimochodem, jako by sám sebe musel pobízet, aby nezapomínal na slušné vychování. Dnes rozhodně není ve své kůži.

Jsem už u vrat, ale rozhodnu se tomu dát ještě jednu šanci. „Určitě nechcete přijít na štědrovečerní –?“

„Ne.“

Není to poprvé, co jsem Roye v uplynulých týdnech pozvala na štědrovečerní večeři.

Odpověď je pokaždé stejná. Ale nechávám se tím odradit. „Místa a jídla máme dost. A taky *obřího* krocana. Řekla jsem Jonahovi, ať objedná maximálně devítikilového, a on koupil *jedenáctikilového*. Alespoň byste byl s námi, až poprvé společně usedneme k tomu jídelnímu stolu, co jste vyrobil.“ Skutečně originální umělecký kousek, který si v ničem nezadá s kamenným krbem sahajícím od podlahy až ke stropu, jenž tvoří dominantu v našem přízemí.

Roy se přehrabuje ve své krabici s náradím, ale nezdá se, že by hledal něco konkrétního. „Tady je mi dobře.“

„*Samotnému?*“

„Nejsem sám. Mám tu své kozy, slepice a psy. Žádnou jinou společnost nepotřebuju.“ Přestane se vrtat v krabici a vrhne po mně jízlivý pohled. „Aspoň mi nikdo nevymluví díru do hlavy.“

Dám si záležet, aby viděl, jak obrátím oči v sloup. „Jak chcete.“

„Pořádně za sebou zavři, ať netáhne!“

Vší silou zaberu za vrata od stodoly a doufám, že se za mnou zabouchnou, ale evidentně nejsou na tak rozmáchlá gesta stavěná a hladce zapadnou na své místo. Vydupu po schodech na verandu, ale ještě předtím se zastavím ve svém džípu, abych z něj vylovila miniaturní vánoční stromek v květináči.

Bývaly doby, kdy Roy do své venkovské chaty s jednou ložnicí nikoho nepouštěl. Ostražitý je sice stále, ale už mu tolik nevadí, že chodím dovnitř a ven, jak se mi zachce, nosím mu jídlo a prohlížím si jeho dřevorezby, které jsou vystavené v překrásných regálech na míru.

Položím banánový chlebiček vedle sporáku a opřu šek vedle plechovky dušeného hovězího, kterou si nachystal na dnešní večeři. Takhle ho alespoň nepřehlédne. Potom se rozhlédnu, kam bych mohla postavit stromček. Jako nejvhodnější místo mi přijde starý kufr u okna, stojící hned vedle zarámované fotografie Royovy dcerky a bývalé ženy. Zapnu řetěz bílých blikajících světylek a pak trochu poodstoupím, abych se jím pokochala. Pochybuju, že od chvíle, kdy se sem Roy před třiatřiceti lety přestěhoval z Texasu, tohle místo zažilo nějakou slavnostnější atmosféru.

Doufejme, že ho alespoň nevyhodí.

Náhle upoutá mou pozornost vánoční přání, které leží na kuchyňském stole hned vedle malé hromádky neotevřených obálek se složenkami. Zmocní se mě zvědavost – kdo by tomuhle morousovi posílal vánoční přání? Rychle vyhlédnu z okna, abych se ujistila, že sem Roy zrovna nemá neměřeno, a nakouknu dovnitř. Při pohledu na krasopisný podpis dole pod přáním se mi rozbuší srdce.

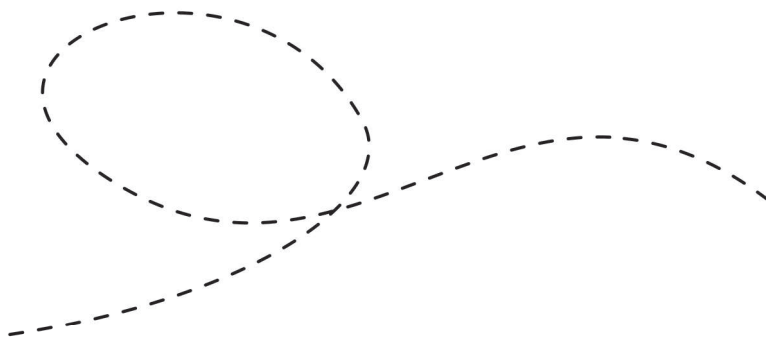
Delyla.

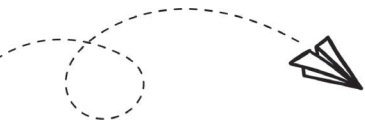
Jeho dcera, se kterou kdysi ztratil kontakt, mu poslala vánoční přání? Roy se mi při jedné z mála příležitostí, kdy se o své rodině zmínil, svěřil, že v žádném kontaktu nejsou. Copak mi lhal? Jak často mu Delyla vánoční přání posílá? Dělává to tak každý rok?

Na roztržené dopisní obálce leží fotografie se vzkazem. Nejdřív si prohlédnu fotku. Je na ní překrásná asi třicetiletá blondýnka, která má na sobě černé džíny a bílý pletený svetr. Kolem ramen objímá dvě malé děti, chlapečka a holčičku, oblečené do stejně sladěných černých kalhot a bílých svetříků. Všichni tři mají na hlavě sváteční červené kovbojské klobouky jako vzpomínku na společnou

rodinnou dovolenou. Vypadají jako dokonale šťastná rodina, až na to, že na fotce chybí její manžel a otec dětí.

Znovu letmo pohlédnu ke dveřím stodoly a rozložím ručně psaný vzkaz.

Kapitola druhá

„Chce s ním znovu navázat kontakt, Simone. Proč by mu jinak psala? Proč by mu posílala fotky jeho vnoučat?“

„Neříkám, že to nemyslí dobře.“ Slova, která Simon pronáší s pro něj tak typicky uhlazeným britským přízvukem, připomínajícím Hughu Granta, však ve sluchátku znějí tak vzdáleně, zatímco bloumá po své kuchyni. Podle cinkání kovu o porcelán poznám, že si připravuje heřmánkový čaj, aby lépe usnul. Tenhle muž je stejně předvídatelný jako náš mýval Bandita, když se ocitne u nestřeženého talíře s jídlem. „Třeba je na Roye prostě jen zvědavá. Nebo možná cítí potřebu uzavřít v sobě něco, co jí celé ty roky trápí. Ztráta jednoho z rodičů nás obvykle vyburcuje k činům, které jsme ani původně neměli v plánu.“

Dvě stránky krasopisného psaní jsem přečetla velmi rychle, ze strachu, aby mě Roy nenačapal, jak mu lezu do soukromí. Z dopisu jsem brzy pochopila, že Royova bývalá žena Nicole zemřela před čtyřmi měsíci na rakovinu prsu; Delyla našla při vyklízení matčiných šanonů otcovu adresu a tohle je poprvé, co se mu ozvala.

Dopis na mě působil docela srdečně – na to, že se jedná o prakticky neznámého člověka, zvolila jako úvodní oslovení „Drahý Royi“ –, a přesto jsem mezi řádky vyčetla hodiny, ne-li dny strávené usilovným výběrem jednotlivých slov, jimiž by otce informovala o uplynulých třiatřiceti letech svého života.

Delyla se rozvedla před třemi lety, po téměř deseti letech manželství se svou láskou ze střední školy. Její matka, která po třiceti šťastných letech v manželství s jistým Jimem ovdověla, si stěžovala, že je osamělá, a tak se Delyla se svými dětmi, sedmiletým Gavinem, milovníkem fotbalu, a uzavřenou devítiletou umělkyní Lauren, přestěhovala zpátky do domu, kde vyrůstala. Stále bydlí ve stejném městečku poblíž Dallasu, kde spolu kdysi žili i Roy s Nicole.

Otec dětí se s nimi příliš nevidá, mezitím se stačil znovu oženit, s druhou ženou má jedno dítě a další je na cestě. Tohle všechno stihl za pouhé tři roky? Z toho soudím, že jeho poměr musel začít dávno předtím, než zaschl inkoust na rozvodových papírech, ale z Delylina dopisu přesto není cítit ani náznak zášti, který by naznačoval nevěru.

Delyla nepoložila Royovi jedinou vyčítavou otázku. Žádné „Proč?“ nebo „Myslíš na mě vůbec někdy?“ ani „Co jsi těch posledních třicet let dělal?“

Nedožadovala se žádných odpovědí.

Nikoho neobviňovala.

Na konci dopisu uvedla jen svou adresu, telefonní číslo a e-mail. Jako takovou nevyřčenou výzvu pro Roye, aby se s ní spojil, když bude chtít. Ale přímo ho o to nepožádala.

Roy byl dnes odpoledne dost rozrušený. Těžko říct, jestli to bylo tím, že se dozvěděl o Nicolině smrti, nebo proto, že dostal dopis od své dávno ztracené dcery. Nejspíš obojí.

„Na tvém místě bych si od toho moc nesliboval, Callo, zvláště když víš, jaký je Roy člověk. Má mnoho kostlivců ve skříni. A kdoví, co všechno si o svém otci za ta léta vyslechla.“

„Já si od toho nic neslibuju. Vlastně ani nevím, jak s tou informací Roy naloží. Nejspíš nijak.“ Ačkoli už zdaleka není tak protivný jako dřív, stále se snaží držet si lidi od těla.

Za oknem se mihnou světla reflektorů, což je znamení, že se Jonah vrátil z Anchorage. Žaludek se mi sevře nervozitou. „Už jsou tady!“ zaječím.

Simonův tichý smích je pro mě jako balzám na duši. „Neboj. Určitě si tě zamilují. A jestli ne? Pozitíří jsme tam jako na koni a pak jim promluvíme do duše.“

Usměju se. „Zabalte si dost teplého oblečení! Během Vánoc se má přihnát pořádná sněhová bouře.“ Nikdy jsem počasí nevěnovala velkou pozornost. Ale teď, co žiju na Aljašce? Dokud se na internetu nepodívám na předpověď počasí, ani nevylezu z postele.

„Ještě větší než loni?“

Vzpomenu si na tu noční můru, kdy jsem zůstala trčet v Anchorage a skoro už to vpadalo, že strávím vánoční svátky s úplně cizími lidmi a s obrovskou sbírkou vycpaných zvířat. „Hlavně ať se to přižene až potom, co přiletíte, pak ať si klidně napadnou třeba tři metry sněhu.“

„Znáš přece svou matku. Oblečení pro nás nikdy nebyl problém. Dokonce mě donutila vytáhnout třetí kufr. Část místa v něm samozřejmě vyhradila pro sbírku svých svatebních časopisů.“

Zaúpím. Ačkoli už se nemůžu dočkat, až zase mámu uvidím, ten její tlak na svatební přípravy mě děsí. Na to, že mě tak důrazně varovala před veškerými riziky, které hrozí, když se zamiluju do bush pilota, který létá v nebezpečných podmínkách a žije na druhém konci kontinentu, tedy dost rychle změnila názor.

„Já vím. Jen nezapomínej, že jsi její *jediná* dcera. Jenom si přeje, abys prožila den svých snů a aby ti ho mohla pomoci naplánovat.“

„Jo, ale v *Torontu*.“ Skoro denně mi posílá odkazy na webové stránky různých míst, kde by se mohla svatba konat, spolu se jmény fotografů.

„Má tu ve své floristické branži spoustu kontaktů. Takové konexe na Aljašce nemá.“

„Ale vzít se na Aljašce by pro *nás* mělo mnohem větší smysl.“

„Tak jí to prostě takhle řekni a ona to přijme... časem,“ dodá po chvíli.

Zaslechnu Jonahův hřmotný hlas, a tak hovor se Simonem ukončím: „Už musím jít. Mám tě ráda.“ Pak spěchám přiložit další polínko do vyhasínajícího ohně.

„... vyhřívání stojí sice majlant, ale v zimě ji využíváme mnohem víc, než jsem původně myslel.“

To jistě mluví o vířivce – střežním místě naší útulné kryté verandy, kde jsme si s Jonahem zvykli užívat si bez plavek, což se nám v příštích dvou týdnech nepoštěstí.

Opráším si ruce o džíny a vydám se ke dveřím, přičemž se snažím při prvním osobním setkání s budoucí tchyní nevypadat příliš nervózně.

Jako by Jonahova přítomnost zaplnila celou předsíň a kolem něj víří mrazivý vzduch. „Čau zlato.“ Skloní se, aby mě něžně políbil, a v jeho ledově modrých očích se mihne cosi jako nadšení, nebo spíš nervozita? Pak poodstoupí a já spatřím dva lidi, kteří skutečně vypadají, jako by urazili tisíce kilometrů a jedenáct časových pásem, než se dostali až sem. Ztěžka polkne. „Mami, tohle je...“

„Calla.“ Astrid ztěžka vydechne mé jméno. Stojí přede mnou se svěšenými rameny, jako by na tuhle chvíli čekala celou věčnost a teď

se jí ulevilo, že je konečně tady. Natáhne své studené ruce k těm mým a na krátký okamžik je pevně stiskne. „Moc ráda tě poznávám.“

„Já tebe taky,“ přikývnu a usmívám se od ucha k uchu, protože mi její libozvučný přízvuk po tolika telefonátech, které jsme spolu vedly při plánování téhle návštěvy, připadá už důvěrně známý. Astrid jsem viděla jen na několika fotkách a jednou z nich je i ta z Jonahova domu v Bangoru, která stojí záramovaná na čestném místě v naší rohové knihovničce. Na tomhle snímku, pořízeném v době, kdy byl Jonah ještě malý hubený kluk z Anchorage, vypadá Astrid jako modelka – vysoká a štíhlá, s dlouhými, skoro až bílými blond vlasy. Na jiné fotografii, z Jonahovy maturity, pak působí ve svých třeshňově červených upnutých šatech jako o něco starší verze Miss Norsko.

Dnes už je této královsky krásné ženě devětapadesát a věk je na ní znát, ale stále si udržuje pevnou a štíhlou postavu. Vějířky kolem očí a další mimické vrásky, kterým se moje matka zuřivě brání pravidelnými injekcemi botoxu, přijímá Astrid s lehkostí sobě vlastní. Pochybuju, že by se této zářivé pleti někdy dotkla jehla. A svojí kdysi dlouhou hřívu si nechala ostříhat nakrátko, ale stylově, ta platinová barva je jistě dílem kadeřnického salonu.

„Tohle je Björn.“ Ukáže na stejně vysokého bělovlasého muže po svém boku. Když stojí takhle vedle sebe, je ten desetiletý věkový rozdíl mezi nimi hodně znát.

„Určitě jsi o mně slyšela *spousta* báječných věcí.“ Björn strelí svýma blankytně modrýma očima po svém nevlastním synovi a i přes silný norský přízvuk není pochyb, že to myslí ironicky. Ale když na mě znovu pohlédne, vidím jen pořádnou únavu. „Rád poznávám ženu, které se podařilo jejího syna zkrotit.“ Podá mi ruku, a když přijmu, pevně mi ji stiskne.

„Nevím, jak moc se mi ho podařilo zkrotit, ale...“ přinutím se k širokému úsměvu. „Moc ráda vás oba poznávám. Pojdte dál, ať se trochu ohřejete. V troubě mám hotové lasagne.“ Kývnu směrem ke stolu, prostřenému pro čtyři osoby, na němž stojí otevřená lahev červeného vína, aby se lépe dekantovalo.

„My už jsme jedli,“ zavrtí Björn hlavou. „Já jsem zralý na postel.“

Astrid ho sjede krátce, ale ostře pohledem, přičemž má úplně stejně modré oči jako Jonah.

„Děkujeme ti, Callo. Jedli jsme v Seattlu, když jsme čekali na další letadlo. Chtěli jsme se tu jen zastavit a pozdravit tě, oba jsme dost unavení. Zvlášť tenhle stařík.“

„Samozřejmě. Nic se neděje.“

„Zavezu je do srubu.“ Jonah sáhne po klíčcích od starého otrískaného pick-upu, o němž pořád přemýšlím jako o Philově. „Mohla bys mě pak hodit zpátky?“

„Jsem ti k službám.“ Vezmu si od něj klíčky, políbím ho na rty a jdu vyprovodit Astrid a Björna ze dveří.

„Původně měli přijet tenhle týden zapojit internet, abyste měli k dispozici Wi-Fi, ovšem přesunuli to na začátek ledna. Textovky ale občas chodí. Akorát ne úplně... pravidelně.“ V lepším případě. Za špatného počasí je to tu v podstatě mrtvá zóna.

„To přežijeme.“ Astrid se zhluboka nadechne a se zalíbením si prohlíží dřevěný interiér srubu. „Voní to tu jako čerstvě pokácené dřevo.“

Zasměju se a sama se rozhlédnu po malé místnosti, vybavené skladným nábytkem ve skandinávském stylu, barevnými dečkami a koberci inspirovanými indiánským kmenem Navajo. Dokonce jsem do rohu umístila malý vánoční stromček a na okna rozvěsila drobná bílá světýlka, abych navodila tu správnou vánoční atmosféru. „Jo, všechno tu voní novotou. Minulý víkend to tady Roy dodělal.“

„A až do včerejška jsme sem stěhovali různé krámy. Calla se pořádně nadřela, aby stihla veškeré věci včas připravit. Mělo by tu být všechno, co potřebujete.“ Jonah si odupe sníh z bot a pak v každé ruce odvěče dovnitř jeden velký kufr. Vyzvedne je na stojany, které jsem objednala – trvalo dva měsíce, než dorazily –, a pod jejich tíhou zavravorá. „Ježiši, co v tom všechno máte?“

„Jsou Vánoce. Přece nepřiletíme s prázdnýma rukama,“ odpoví Astrid věčně.

„Víš, že tu máme obchody, vid?“

Natáhne se ke svému synovi a položí mu dlaň na tvář. „Ale ne norské obchody, *vennen*.“

Nevím, jak ho to nazvala, ale zjevně to na něj zapůsobilo, protože se Jonahův přísný výraz poněkud zmírnil. Obejme matku kolem ramen a přitiskne ji ke své hrudi.

Ona jeho objetí ihned opětuje a obejmě ho okolo pasu. „Už jsem úplně zapomněla, jaký jsi chlapák. Karl s Ivarem jsou oproti tobě tak drobní.“

Ta jména poznávám, jsou to Björnovi synové, ke kterým má Jonah zhruba stejně blízko jako k otčímovi, ačkoli jsem se vlastně nikdy nedozvěděla konkrétní důvod, proč ho tak příšerně štvou. Někdy si říkám, jestli jeho nevraživost vůči nevlastním bratrům náhodou nepramení ze žárlivosti. Jonah vyrůstal jako jedináček, není zvyklý se o svou mámu dělit. Navíc Karl s Ivarem bydlí se svými rodinami zhruba deset minut jízdy od Astrid a Björna. Jednou týdně společně večeří a tráví spolu dovolené.

„Stýskalo se mi po tobě,“ špitne Jonah.

„To proto, že jsme se neviděli už – jak že je to dlouho? *Tři* roky?“

Jonah se provinile pousměje. „Čtyři.“

„Ach. Čtyři roky jsi neviděl vlastní matku. Divím se, že jsi mě na tom letišti vůbec poznal.“ Mluví mírným, žertovným tónem a v očích jí jiskří, když svého jediného syna kárá.

Nemůžu si pomoci, ale přesto v jejích slovech slyším náznak hořkosti. Ačkoli má Astrid dva nevlastní syny a pět nevlastních vnoučat, kterým se věnuje, Jonah je přece jen její jedině vlastní dítě. Od té doby, co se v jednadvaceti letech odstěhoval z Las Vegas na Aljašku, se se svou matkou setkal jen třikrát – z toho jednou, aby se stal svědkem, jak si bere muže, na němž mu pranic nezáleží. Během těch jedenácti let se viděli ještě dvakrát a obě návštěvy Osla byly plné hádek a křiku. Naposledy Jonah strávil zbytek pobytu v hotelu.

Ta čtyřletá pauza od jeho poslední návštěvy však nebyla úplně jeho vina. Jonah měl odletět do Norska loni na Vánoce, ale poté co se dozvěděl o smrtelné nemoci mého táty, svůj let zrušil. Na druhou stranu, táta umřel v září. Jonah měl spoustu času koupit si novou letenku, ale rozhodl se zůstat nablízku Agnes a Mabel, než podnikl ten nečekaný výlet do Toronta, aby mě nalákal zpátky do divočiny.

Ale stejně, *čtyři roky* nedržel svou matku v náručí.

Má mu to snad za zlé? Vždyť se sama přestěhovala až do Osla. Ale ještě předtím se Jonah přestěhoval na Aljašku.

Už je to rok, co jsem svou mámu viděla naposledy, a skoro vždycky, když spolu telefonujeme, neopomene zdůraznit, že jsem to byla já, kdo se rozhodl odstěhovat tisíce kilometrů daleko.

„Přivezl jsem spoustu dřeva na otop a další je vyskládané tady po straně, ale díky těmhle kamnům tu bude teplo celou noc,“ ubezpečí je Jonah a zamíří ke kamnům. Než vyrazil na letiště, přiložil do ohně, ale poleno už dávno dohořelo a zbyly z něj jen rozžhavené uhlíky.

„Je tu příjemně teplo,“ řekne Astrid a navzdory svým slovům si promne ruce. „Zapomněla jsem, jaká může být na Aljašce zima. Když jsme odlétali z Osla, přšelo.“

„Je chladněji než obvykle.“ A podle předpovědi má hned za sněhovou bouří dorazit další mrazivá fronta. „V lednici je všechno, co byste mohli potřebovat, ale kdybyste měli chuť na něco jiného, dejte nám vědět. Najdete tu spoustu dek, ručníků a polštářů. Zkrátka všechno.“

„Určitě si poradíme, Callo. Nedělej si starosti.“

„A dejte mi pak vědět, co říkáte na tu postel.“ V lednu mám v plánu srub nabízet k pronájmu na zimní víkendové ubytování. Astrid a Björn jsou našimi pokusnými králíky.

„Za to, co za ty matrace zaplatila, by k nim měli dodávat i služebnictvo, který by vás v noci uložilo a zazpívalo vám ukolébavku,“ zabručí Jonah a já na něj rozčileně vytřeštím oči.

Astrid se uchechtne. „Myslím, že dnes večer nebudeme žádné ukolébavky potřebovat. Už teď napůl spím.“

Ozve se spláchnutí záchodu a po krátkém puštění vody z kohoutku vyjde Björn z koupelny. „Je to tam stísněný jako v rakvi. Na jak dlouho jste nás sem vyhnali? Na celý dva týdny?“

Astrid cosi zašvitoří v norštině, a přestože to zní melodicky, spolu s jejím přísným pohledem se bezesporu jedná o pokárání. Přejde zpátky do angličtiny a řekne: „To je v pořádku. Pro nás je to tu naprosto ideální. Nevšímej si ho. Je to starý bručoun, co málokdy vytáhne paty z domova.“

Jonah se skloní, aby přiložil poleno do kamen, a zamumlá: „Tak tam měl radši zůstat.“

„Nejdřív donutíš svou matku letět přes půl světa, aby tě mohla vůbec vidět, a pak po ní ještě chceš, aby cestovala úplně sama?“ vyštěkne na něj Björn.

„Radši jo, jestli si hodláš celý dva týdny pořádku na něco stěžovat. A určitě by tu cestu zvládla sama. *Nepotřebuje tě.*“

Björn na něj namíří ukazováčkem. „Kdybys věděl, co –“

„Dost!“ Astrid rozmáchne rukama a napjatě sraští čelo. „Přestaňte. *Prosím*. Byl to *velmi* dlouhý den.“

Chytím Jonaha za paži a jemně ho vedu ke dveřím. „Necháme vás, ať se tu můžete zabydlet.“ Ačkoli si nejsem úplně jistá, jestli se tu bude Björnovi líbit.

Trochu tím opadlo moje obrovské nadšení z toho, jak jsme stihli srub zprovoznit.

Astrid se ke mně nakloní. „Děkuju ti moc, Callo, že ses tak snažila, abychom se tu cítili dobře. Všechno je *perfektní*. Uvidíme se ráno.“

„Až se probudíte, dorazte za námi. Dveře budou odemčené.“ Jonah pověsí klíče od pick-upu na nástěnný háček. „Má plnou nádrž. Venku připojím baterku do nabíjení. Nezapomeňte ji pak odpojit.“

Astrid se usměje. „Na to jsem už skoro zapomněla.“

Když dojdeme ke dveřím, vzpomenu si: „Kdybyste tu náhodou zahlédli pobíhat dva velké psy, co vypadají jako vlci, tak se neděste. Jsou neškodní.“

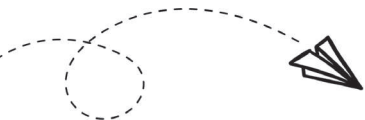
Björn povytáhne své husté šedivé obočí. „Tak jsou to teda vlci, nebo psi?“

„Nejspíš od obojího trochu, ale úředně jsou to malamuti.“ Alespoň takhle hloupě se Roy vykrucuje pokaždé, když chce zabránit drbům a zbavit se policie.

Björn pomalu přikývne. „Malamuti se mi vždycky líbili.“

„Takže přece jen se mu něco *líbí*,“ zamumlá si Jonah pod vousy.

S rukou na jeho zádech ho vyženu ven dřív, než stihne vyvolat další hádku.

Kapitola třetí

„Je to tam vážně malé, ale s tím se nedalo nic dělat. Myslíš, že to bude nájemníkům vadit?“

„Lidi si ten srub nebudou pronajímat, aby tam vysedávali na záchodě.“ Jonahovi je se zubním kartáčkem v puse sotva rozumět.

„To máš pravdu.“ Prohlížím si svůj návrh nabídky na stránkách Airbnb. Už na tom pracuju několik týdnů. „Ale stejně... neměla bych to zmínit?“ Jenže co bych měla napsat? *Varování: Záchod ve velikosti rakve?* Povzdechnu si. „Vážně si myslíš, že jim to tam bude vyhovovat? Protože můžou klidně bydlet tady. Víím, že na tom tvoje máma trvala, ale přijde mi, že Björn by –“

„Na Björna kašlu!“ S tlumeným nárazem zavře vodovodní kohoutek. O chvíli později se Jonah z koupelny vynoří celý zamračený. „Je to perfektní, Callo. Je tam záchod, umyvadlo a sprcha. Co ještě sakra potřebuje? Nic. Jenom si hledá záminky, aby mohl prudit. To dělá pořád. Na *všechno* si stěžuje. Přece jsem tě varoval, že je takovej, nebo ne?“

„Jo.“

Když Jonah vklouzne na svou stranu postele, pod jeho vahou klesne matrace. „Vůbec se jím nenech nahlodat. Dřela jsi jako kůň, abys to tam pro ně stihla připravit. Podívej na to.“ Projede fotky, které jsem včera pořídila Simonovým spolehlivým canonem. „Bude to ten nejkrásnější pronájem široko daleko v okruhu Trapper's Crossing.“

„Je to pěkný.“

Jonah znovu zaboří hlavu do polštáře. „Aspoň by se ten kretén mohl chovat slušně.“

Obrátím oči v sloup. „Fajn, hlavně klid, Jonahu, jinak ti ty dva týdny budou připadat dvakrát tak dlouhé a *nikdo* si to tu neužije. Obzvlášť ne tvoje máma.“

„Jo, já víím. Hrozně snadno se nechám vytočit.“

„Stejně. Měl by sis dávat pozor na jazyk.“

„Copak jsem tohle *někdy* uměl?“

„Nikdy.“ To na Jonahovi miluju. *Většinou.*

Usměje se, ale úsměv mu z tváře rychle zmizí. „Nechtěl, abych pro ně zaletěl letadlem, ale pak si celou cestu sem stěžoval.“

„Na co?“

„Na všechno. Na dvouhodinovou jízdu, na hudbu v rádiu, že džíp moc drncá, že je v něm málo místa a na sněhu špatně jede. S čímž teda souhlasím –“

Zaúpím. „Nezačínej s tím zase.“

„Bojím se, že jednou sjedeš ze silnice.“

Zavrtím hlavou. Stačilo, aby v říjnu napadl sníh, a Jonah si usmyslel, že mu nevyhovuje, jak můj džíp wrangler – který jsem od něj dostala jako dárek k narozeninám – zvládá kluzký terén. „Ten džíp je úplně v pohodě. Je přímo navržený pro špatné podmínky na silnicích.“

„Fajn. Jen se bojím, jak ty horší podmínky na silnici zvládneš *ty*, jasný?“

Spadne mi brada. Tak takhle to je. „Jsem *dobrá* řidička!“

„Jezdíš moc rychle.“

„To není pravda! A zrovna od tebe to *vážně* sedí.“

„Jo, fakt?“ ušklíbne se. „Kolik zim jsi najezdila?“

„O to přece nejde.“ Ani o to, že jsem při zkoušce na řidičák nacouvala do losa, a jestli to na mě teď vytáhne, tak se neznám.

„Kdybych já nezodpovědně řídil letadlo, taky bys nechtěla, abych dál lítal.“

„Hm, až na to, že jsi havaroval se dvěma letadly,“ poznamenám suše. „A řekla jsem ti snad, abys přestal lítat?“

„To nebyla moje –“

„Aha!“ namířím na něj ukazováčkem.

Zkříví rty a přemýšlí, jak by mě odpálkoval, ale na mě si nepřijde, protože jednu z těch havárií zavinil on. Zkrátka udělal hloupost.

Snažím se mírnit svůj tón, protože se očividně schyluje k hádce. „Je to *můj* džíp. A já ho *mám ráda*. *Nehodlám* ho prodávat ani jezdit dvacetikilometrovou rychlostí. Pokud s ním nechceš jezdit ty, kup si pěkný, nový, spolehlivý pick-up. Peněz máme dost.“

Jonah mi věnuje nechápavý pohled, ale nevypadá to, že by měl chuť se hádat. „Každopádně jsem Björnovi řekl, že si klidně mohl

půjčit auto a řídit sám, místo aby se nechal vozit ode dveří ke dveřím.“

„Co on na to?“

„Že už utratil dost peněz za letenky a nebude si ještě půjčovat auto.“

„Let z Osla na Aljašku není zrovna levná záležitost.“ Vím to, protože jsem se dívala na ceny. Chtěla jsem se jim nabídnout, že jim letenky zaplatíme. Jonah mi to rozmluvil s tím, že by se mohl Björn urazit.

„Ten lakomej parchant má spoustu peněz. Jenom si chce stěžovat, hajzl mizernej,“ smete moji námitku ze stolu.

„Nezdál se mi *tak* brozný.“ Mrzutý, to určitě. Možná trochu příkrý. „Navíc je mu devětašedesát a nejspíš už den a půl nespál. Taký by mi bylo mizerně.“

Jonah se na mě zamračí. „Odkdy jsi tak tolerantní?“

Zasměju se. „Sklapni.“

„Myslím to vážně. Trávíš až příliš času s Muriel a Royem. Zvykla sis tyhle neurvalý kecý snášet.“

„Když už je řeč o Royovi... ještě jsem ti to nestačila povědět.“ Zaklapnu notebook, odložím ho na noční stolek a vklouznu do postele vedle Jonaha. Bez většího přemlouvání zvedne paži, abych si mohla opřít hlavu o jeho širokou hrud’.

Sdělím mu veškeré podrobnosti z Delylina dopisu.

„Chceš mi tím říct, že jsi tomu chlápku slídila v jeho soukromé poště?“

„Bylo to přímo na ráně.“

„Přesně něco takového by udělala Muriel.“

„Jak to může srovnávat?“

„A přesně tohle by Muriel řekla.“

Z legrace ho plácnu do břicha, až se mu napnou svaly. „Ta by vtrhla zpátky do stodoly a začala ho vyslýchat. To *já* neudělala.“

„Protože by na tebe nejspíš vytáhl tu svou pušku.“

„To je jedno. Každopádně o nic z toho nejde.“

Jonah se usmívá, jako by si mě dobíral. „Fajn. O co teda jde?“

„Že se s ní nespojí.“

„Ale to je jeho rozhodnutí. Jeho věc. Nevíš, co se mezi ním a jeho rodinou tehdy před lety stalo. Možná už s nimi nechce mít nic společného.“

Musím se kousnout do jazyka, abych neprozradila, že to ve skutečnosti vím. Dozvěděla jsem se to právě od Roye, který mi to vyprávěl tu strašlivou srpnovou noc, kdy se Jonahovo letadlo zřítilo do údolí. Nikdy jsem nikomu neřekla, co mi Roy tehdy svěřil, tedy kromě Simona, protože ten nikdy nikoho neodsuzuje.

Jonah by ho odsoudil. A to tvrdě.

Roy už sám sebe dostatečně potrestal, když posledních třiatřicet let strávil v izolaci ve své chatě na kraji lesa, kde byli jeho jedinými společníky hospodářská zvířata a divocí psi.

„A co takhle odpustit dávné hříchy a na všechno zapomenout? Nebyl jsi to ty, kdo mě přiměl, abych dala svému tátovi druhou šanci?“ A Jonah na tom trval právě proto, že to v případě svého otce neudělal, a pak už bylo příliš pozdě.

„Jo, ale Roy neumírá. A kromě toho, Wren byl slušnej chlap. Roy je... Roy.“

„Roy je slušný chlap.“

Jonah si odfrkne. „Když přišel minulý týden ostrážat Zekemu kopyta, měl na sobě zase tu svou podělanou čepici z mývalí kožešiny. Bandita odmítal vylézt ven.“

„Je slušný svým zvláštním způsobem,“ dodám. „A víš, přemýšlela jsem, že kdyby mi Agnes tenkrát nezavolala, nikdy bych na Aljašku nepřišla. Nikdy bych svého tátu před jeho smrtí neměla šanci poznat. Nikdy bychom se už nesetkali.“

„Takže?“ Jonahův hlas zní náhle ostražitě.

„Takže... jsem si vyfotila Delyliny kontaktní údaje.“

Otočí se a převalí mě na záda. „Co se to v té tvojí krásné hlavě rodí za šílený plán?“

„To ještě nevím.“

Svémi prsty mi odhrne vlasy z obličeje a pak se na mě zadívá. „Jenže on není takový, jako býval Wren. Spíš se podobá divokému zvířeti. Takovému, co ti *možná* začne důvěřovat. To všechno ale může během chvilky zmizet, když uděláš něco, čím jeho důvěru narušíš, a budete znovu na začátku.“

„Já vím. Toho se bojím.“

Od našeho prvního březnového setkání, kdy jsme se sem nastěhovali a zjistili, že jsme se stali hrdými majiteli kozla, o kterého jsme nestáli, urazil Roy obrovský kus cesty.

„Dost už o Royovi.“ Jonah se ke mně skloní, jeho rty se dotknou mé čelisti a přesunou se k choulostivému místečku pod mým uchem. Dobře ví, jak jsem tam citlivá. „Tohle je naše předposlední společná noc o samotě, až do *druhého* ledna.“

„Panebože, no jo!“

„Tvoji máti se Simonem budeme mít za stěnou ložnice pěkně dlouho.“

„Oba si berou na noc špunty do uší.“ Simon má lehké spaní a mámu rozčiluje jeho funění.

„Tebe neutlumí ani špunty do uší.“

„Hele, sklapni.“ Jonah si mě rád dobírá, jak jsem při tom hlučná, ale obvykle to není pravda. „Tak to by ses měl dát rovnou do práce.“

Nechápavě se na mě zadívá. „Co máš přesně na mysli?“

„Něco mi dlužíš,“ povytáhnu obočí, „za ten včerejšek v kanceláři.“

Zacuká mu v koutku úst, když svými prsty obratně rozepíná knoflíky na horním dílu mého pyžama, a pak jej rozhrne do stran a vystaví má nadra chladivému vzduchu. „Už jsem ti někdy říkal, jak děsně zbožňuju všechny ty sexy flanelová pyžama v nadměrných velikostech, co si furt kupuješ? Obzvlášť ty s vánočními motivy?“

Hlasitě se rozesměju a Jonah se mezitím svým mohutným tělem přesouvá stále níž a zanechává svým jazykem vlhkou stopu na mé kůži, počínaje klíční kostí až k pupíku, a několikrát jím také obkrouží moje ztvrdlé bradavky. „To je dobře, protože jsem si koupila další dvojce,“ odmlčím se a pak dodám provokativně svůdným tónem: „*Vennen*.“

Ztuhne. „Takhle mi, prosím tě, neříkej. Obzvlášť ne, když dělám *tohle*.“

„Fajn, *vennen*,“ zopakuju s potlačeným smíchem.

„Myslím to vážně.“

„Co to vlastně znamená?“

„Je to láskyplné oslovení. Pro malého *chlapečka*.“ Jediným pohybem mi stáhne kalhoty a odhodí je stranou. Přesune se ještě níž, aby svá ramena vměstnal mezi má stehna, pak se zarazí a upřeně se mi zadívá do očí. „Vypadám snad jako malý chlapeček, Callo?“ zeptá se chraplavým hlasem.

Přestanu se tvářit tak pobaveně. „Ne.“ Vypadá jako ten nejmužnější a nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla.

Jen co se mě dotkne jazykem, prudce zalapám po dechu.

„O čem to *sakra* mluvíš, mami? Co to má znamenat?“

Promnu si oči, podívám na hodiny a zjistím, že je teprve osm ráno. Venku je pořád ještě tma, ale Björn s Astrid jsou vzhledem k časovému posunu nejspíš už několik hodin vzhůru.

Se supěním vylezu z postele a otřesu se zimou. Narychlo se opláchnu v koupelně a seběhnu dolů.

„Proč se o tom dozvídám až teď? A ještě od *něho*?“ Jonah zlostně hledí na Björna přes kuchyňský ostrůvek, ale evidentně přitom mluví na svou matku, která sedí na kuchyňské stoličce.

„Nechtěla jsem, aby sis kvůli takové maličkosti dělal starosti,“ odpoví Astrid a dál klidně listuje svatebním časopisem, který mi Diana předplatila hned, jak jsme se s Jonahem zasnoubili. Astrid je jemně nalíčená řasenkou a rtěnkou, krátké platinově blond vlasy má hezky upravené, ale přesto ve tváři působí velmi vyčerpaně. Jestli za to může ta zdoluhavá cesta, nebo tyhle neustálé hádky mezi jejím synem a manželem, ví jen ona sama.

Jonah se zatváří, jako by ho někdo zfackoval, a nevěřicně zakroučí hlavou. „Maličkosti? Tomu ty říkáš *maličkosti*?“

Astrid se upřeně zadívá na fotku svatebních šatů a pronese něco norsky směrem k Björnovi. Její libozvučný tón má nejspíš znovu zastrčit, že mu říká něco nepříjemného.

„Protože už to nehodlám dál tajit!“ vyštěkne anglicky, nejspíš aby tomu rozuměl Jonah.

„Dej si pozor na to, jak s ní mluvíš!!“ okřikne ho Jonah.

Jakmile začnou zvyšovat hlasy, celá zkoprním. Jestli to takhle půjde dál, do Vánoc tu bude panovat atmosféra na úrovni jaderné války.

Sejdu poslední dva schody a křiknu „Dobré ráno!“ v naději, že svou přítomností zažehnám hrozící výbuch. „Jak jste se všichni vyspali?“

Astrid odpoví vřelým, ale rozpačitým úsměvem. „Docela dobře. Ještě pořád jsme nastaveni na čas v Oslu. Nejspíš nám bude trvat celý týden, než si zvykneme.“

„Ale srub je vcelku útulný,“ dodá o chvíli později, „vid', Björne?“ Při pohledu na svého manžela povytáhne obočí.

„Jo. Útulný.“ Ačkoli předtím nejspíš dostal instrukce, jak má správně odpovědět, i tak to oceňuju.

„Dobré ráno.“ Stoupnu si na špičky, abych dosáhla na Jonahovy rty a mohla ho po ránu políbit, načež na něj vrhnu krátký výhrůžný pohled. Z výrazu v jeho tváři okamžitě poznám, že potřebuje trochu vychladnout, a vydám se ke kávovaru pro tolik nezbytnou dávku kofeinu.

„Musím ještě dnes ráno zaletět do Talkeetny, ale potom vám můžu pomoci přestěhovat vaše věci,“ navrhone Jonah poněkud smířlivějším tónem. „Můžete se nastěhovat do pokoje, který jsme připravili pro Agnes a Mabel.“

Nechápavě se zamračím. Co se děje? Copak Astrid před chvílí neřekla, že je to ve srubu pohodlné?

„To není nutné –“

„Vrátím se kolem jedné.“ Jonah obejde kuchyňský ostrůvek a skloní se k matce, aby ji políbil na čelo. „Měj všechno sbalené, jestli to zvládneš, jo?“

Povzdychne si, ale pak se natáhne a pohladí svého syna po tváři. „Dobře, *vennen*.“

Navzdory té podivné změně plánů mám co dělat, abych nevyprskla smíchy.

Jonah se na Björna ani nepodívá a odkráčí bočními dveřmi, přičemž se ještě zastaví, aby si vzal z věšáku zimní čepici a rukavice. O pár vteřin později prořízne trapné ticho v kuchyni burácení motoru sněžného skútru.

Jaké tajemství Björn vyzradil? Co Astrid před svým synem tajila?

„To je ale pořádný stroj,“ zamumlá Astrid, zatímco usrkává kávu a zkoumá přitom kávovar. „Budu si muset přečíst návod, abych tomu přišla na kloub.“

„Můžu ti něco připravit? Latte, cappuccino, espresso...“

Mávnutím ruky nabídku odmítne. „Nám stačí obyčejná černá káva.“

„Nemáte hlad? Upekla jsem banánový chlebiček.“ Vyndám ho z lednice a položím ho spolu s talíři na kuchyňský ostrůvek. Za poslední týden jsem dům zásobila takovým množstvím jídla, že by stačilo pro dvacet lidí s dvaceti odlišnými stravovacími návyky.

„Nebo vám můžu usmažit vajíčka se slaninou. Taký máme ovocný salát a jogurt, kdybyste radši –“

„Tohle je fajn.“ Natáhne se po noži, aby Björnovi ukrojila plátek banánového chlebičku. Bez jediného slova mu přistrčí talíř a on se

bez jakéhokoli poděkování usadí na stoličku. „Jonah říkal, že máš dnes večer jít na nějaký vánoční večírek.“

„Jo. Slíbila jsem, že pomůžu s organizací každoroční charitativní večeře v komunitním centru. Mrzí mě to, ale nemohla jsem se z toho vykroutit –“

„Proč by ses z toho měla vykrucovat?“ skočí mi náhle do řeči a zamračí se. „Zní to jako významná událost.“

„No, to taky je, ale zrovna jste dorazili, tak mám výčitky, že vás tu nechám samotné.“

„Když nás budeš pořád takhle obskakovat, úplně tě to vyčerpá, a nakonec se budeš těšit, až odletíme.“ Svou výtku trochu zmírní úsměvem. „Tak co máš dnes večer za úkol?“

„Vlastně ani nevím. Nejspíš mě čeká pěkná dřina. Muriel mi řekla, abych přišla v deset.“

„To je ta vaše panovačná sousedka?“

„Jo. Má na starosti organizaci celého večera. Požádala mě o pomoc.“ Lépe řečeno mi oznámila, že jí pomůžu, když pochopila, že můj marketingový plán nejspíš *měl* určitou zásluhu na obrovském úspěchu zimního karnevalu s rekordní návštěvností a nejvyššími výdělky za posledních padesát let. „Teddy bude převlečený za Santu.“

Astrid tiše napomene Björna a posbírá rozházené drobký banánového chlebičku kolem jeho talíře. „To je ten protivný soused?“

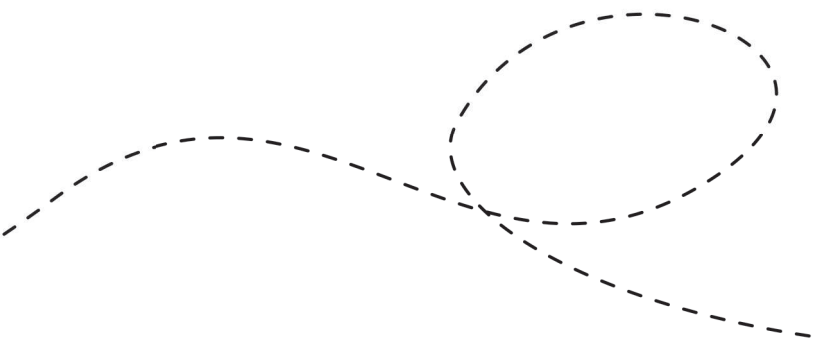
„Ne, to je zase Roy.“ Musím se smát, když si představím Roye v červeném oblečku a s bílým plnovousem. Byl by to spíš takový Santa v podání Billyho Boba Thorntona. Nejhorší noční můra každého dítěte. „Teddy je Murielin manžel a je to asi ten nejveselejší chlapík, jakého jsem kdy potkala – do přčic!“ Všimnu si vysoké tmavomodré nádoby stojící u konvice na kávu. „Jonah si tu zapomněl termosku.“ Vždycky ráno před odchodem do práce si termosku naplní. Ať už se před mým příchodem hádali o cokoli, evidentně ho to rozhodilo.

„Jen běž, běž...“ popohání mě Astrid, „dones mu ji, než odletí. Můžeme pak všechno probrat, až se vrátíš. Třeba termín vaší svatby.“ Natáhne se pro časopis. „Aby měli ti, kdo poletí dvacet hodin na svatbu svého *jediného* syna, dost času se připravit.“ Zní to sice jako návrh, ale pronikavý pohled, který po něm následuje, napovídá, že nehodlá nastoupit do letadla, aniž by měla to datum zapsané v diáři.

Björn zamumlá k Astrid cosi v norštině. V jeho chraplavém podání to nezní zdaleka tak libozvučně.

Ona sebere jeho talíř a položí ho do dřezu.

A já zatím plním Jonahovu termosku černou kávou, vděčná za záminku vyrazit za ním a zjistit, co se děje.

Kapitola čtvrtá

Když dorazím k hangáru na zeleném sněžném skútru, který je nyní tak trochu neoficiálně můj, Tobyho vínový pick-up už stojí před hangárem. Teď, když skončila hlavní rybářská sezona a v letovisku Trapper's Crossing nejsou žádní hosté, může se Toby víc věnovat práci na Philově starém letadle. Přijíždí sem vždycky brzy ráno, než začne být v dílně, kde opravuje malé motory, rušno.

Vejdu postranními dveřmi a spatřím Tobyho s Jonahem, jak stojí u modelu beaveru z roku 1959. Oba se naráz za rušivým zvukem otočí. „Tohle sis zapomněl,“ zamávám termoskou ve vzduchu.

„Jo. Došlo mi to cestou sem, ale už jsem fakt neměl chuť se tam vracet, a ještě s nimi něco řešit.“

Vím, že tím myslí Björna. Přesto po něm střelím nevraživým pohledem a obrátím svou pozornost k mladému hromotlukovi vedle něj. Když jsme se letos v březnu přestěhovali do Trapper's Crossing a já si tady teprve snažila zvyknout, byl Toby mým úplně prvním kamarádem. „Nečekala jsem, že tě tu uvidím, když se dnes koná ten vánoční večírek.“

„Jo.“ Poškrábe se v hnědém strništi na bradě. V květnu bude znovu hladce oholený, ale mezitím si celou zimu nechá růst plnovous.

„Jak dlouhý seznam úkolů ti Muriel zadala?“

Tváří se mu rozjasní širokým úsměvem, který rázem zjemní jeho rysy. „Dvě stránky, popsané z obou stran.“

A přesto jsem si jistá, že si ani slůvkem nepostěžoval, ačkoli by si to jeho matka zasloužila. Ten kluk má stejně dobré srdce jako jeho táta a je vždycky ochotný každému pomoci. Zasměju se. „Tak to hodně štěstí.“

Zazubí se na mě ještě víc. „Pro tebe má taky jeden, a mnohem delší.“

„To mi ani neříkej,“ zaúpím.

„Sorry. Říkal jsem si, že bych tě na to měl připravit.“

„Takže myslíš, že by tu ten motor mohl být do pondělka?“ stočí Jonah hovor zpátky k letadlu.

„Prý se pokusí dostat ho sem, než se přezene ta sněhová bouře. Jakmile ho budu mít, začnu dávat dohromady tohohle krasavce.“ Poplácá porouchaný motor.

„Kdy myslíš, že s ním budeme moct zase letět?“

Toby pokrčí rameny. „Těžko říct. Co vím, sedadla by měla být hotová koncem ledna, ale to jen odhaduju. Do té doby bych měl mít všechno ostatní připravené, pokud nenastanou nějaká další překvapka.“

„Super.“ Jonahův blankytně modrý pohled přelétne po vraku letadla. Je celé rozpadlé a vypadá, že patří spíš na vrakoviště. „A pak už tomu chybí jen nový nátěr.“

„Ty to chceš natírat?“ Toby zkoumá karoserii letadla, která je, musím uznat, v docela slušném stavu.

„Kanárkově žlutou,“ odpoví Jonah bez váhání. „To byla Wrenova oblíbená barva a tenhle fešák se jmenuje po něm.“

Jonah dokáže být vážně neskutečně sentimentální. Až mě to překvapuje.

Přistoupím k němu a obejmu ho kolem pasu. „Wren by byl nadšený.“

Mou náklonnost opětuje a pevně si mě k sobě přivine.

Tobymu cinkne v kapse mobil. Přečte si zprávu a podle jeho tichého zabručení usoudím, že ho popohání Muriel. „No, radši už půjdu. Uvidíme se za chvíli, Callo.“

„Ověšení rolničkami. *Doslova.*“ Všichni dobrovolníci na sobě musejí mít kostýmy vánočních skřítků. Ještě jsem ten svůj neviděla, ale Emily už mě varovala, abych se připravila na spoustu cinkání.

Toby s chechotem vyjde ze dveří.

„Díky za tohle,“ Jonah mi vytrhne termosku z ruky a jedním ladným pohybem mě políbí. „Už musím letět.“

Zavěším se do něj, aby mi nemohl utéct. „Nejdřív mi řekni, co se tam dole stalo. Proč se budou stěhovat do pokoje Agnes a Mabel, vždyť jim ten srub vyhovuje, ne?“

Jonah se zastaví a stiskne si kořen nosu, jako by ho něco bolelo. „Moje máma prodělala loni v srpnu plicní embolii.“

„Ježiši. To je... blbý, co?“ Slova mi drhnou na jazyku.

Sice nevím, o co přesně jde, ale rychle si to spočítám – loňský srpen, to bylo těsně předtím, než umřel můj táta. „Takže měla něco s plícemi?“

„Jo, měla je neprůchodný. Začalo ji bolet na hrudi, tak ji odvezli do nemocnice a udělali veškerá vyšetření. Našli jí krevní sraženinu. Celkem velkou.“

„Musela na operaci?“

Zavrtí hlavou. „Nevím. Prý ji do plic zavedli nějaký katetr, kterým jí podávali léky na rozpuštění sraženiny. Mně to přijde jako operace, ale tvrdila mi, že byla při vědomí. Taky jí nasadili nějaké prášky na ředění krve. Má vysokou srážlivost, odjakživa. Nejspíš bude muset ty prášky brát až do konce života.“

„A *ted'* už je v pořádku?“

„Tvrdí, že jo, ale co já sakra vím. Když mi neřekla o tomhle, tak co dalšího mi ještě tají?“ zamračí se Jonah. „Björn mi to měl zavolat.“

„Spíš to vypadá, že mu to zakázala.“

„To je mi jedno. Stejně mi to měl říct.“ Nervózně obchází kolem motoru letadla. „Jsem její syn.“

„Máš pravdu. Někdo ti o tom měl povědět. Ale proč myslíš, že ti to nedala vědět? Co bys pak udělal?“

„Letěl bych do Osla.“

„Přesně tak.“

Vypadá, že o tom dlouze přemýšlí. „Letěl bych za ní hned, jak by mi to řekla, jenže pak bych tam nejspíš nemohl být pro Wrena, když umíral. Ani pro tebe.“

Nevím, co říct, abych Jonaha trochu utěšila. Kdyby šlo o mou mámu nebo Simona, zuřila bych úplně stejně, kdybych se to dozvěděla víc než rok poté.

„A pak má ten podělanej Björn“ – jeho jméno vyštěkne jako sprostou nadávku – „tu drzost mi vyčítat, že kvůli mně musela letět až sem, a přitom jsem o tom vůbec nevěděl! Jinak bych to nedopustil! Vůbec by takhle neměla lítat přes půl světa! Dlouhé lety jsou pro lidi v jejím stavu nebezpečné. Co když ty léky na ředění krve přestanou účinkovat a ona tam někde uprostřed noci uvízne s obrovskou krevní sraženinou v žilách? A ani si nebude moct zavolat o pomoc.“

„Tak proto chceš, aby bydleli u nás.“ Všechno to do sebe začíná zapadat.

„Když bude bydlet u nás, jsem aspoň po ruce, kdyby se cokoli dělo.“ Nevím, nakolik jsou jeho obavy na místě. Vím ale jistě, že kdyby bydlela na druhém břehu jezera, Jonah by nezamhouřil oka.

„Bylo to správné rozhodnutí. Zavolám Agnes a dám jí to vědět. Nebude jí to vadit. Mabel stejně knourala, že chce bydlet tam.“ Ačkoli to bylo ještě předtím, než zjistila, že nefunguje připojení k Wi-Fi.

„Díky,“ pomalu přikývne. „Dost mě to zaskočilo. Vůbec by mě nenapadlo, že bych se měl bát o její zdraví. Ještě není tak stará.“

„Ale vypadá to, že má všechno pod kontrolou.“ Natáhnou se k němu a konečky prstů mu prohrábnu čerstvě zastřížené vousy. „Bude v pořádku.“

„Jo?“ zeptá se trochu nejistě.

„Jo. Susan, Simon, Astrid a Björn budou u ní. Co by se asi tak mohlo stát?“

Se zaúpěním zvrátí hlavu dozadu. „Myslíš kromě toho, že Björn vynadá Simonovi do šarlatánů?“

„Jo, kromě toho.“ Björn se nijak netají tím, že psychiatry považuje za podvodníky.

„Třeba by Björn mohl zůstat ve srubu sám.“

„Nech toho,“ zasměju se a stoupnu si na špičky, abych ho políbila na rty.

Zhruba před půl jedenáctou zajedu se svým džípem do řady zaparkovaných aut před komunitním centrem Trapper's Crossing a už se v duchu připravuju na příval výčitek, že mám zpoždění. Muriel neřeší, jestli jde o placenou pozici nebo o člověka, který tomu dobrovolně věnuje celou předvánoční sobotu. Bere to tak, že práce je práce a člověk do toho musí dát prostě úplně všechno.

Aspoň že svítí sluníčko.

Posbírám všechny své věci – a veškerou svou energii, protože mám neblahé tušení, že až do tohotole džípu znovu usednu, budu naprosto vyčerpaná – a vyskočím ven do mrazivého dne. Zleva se ozve rána, a když se tím směrem podívám, spatřím venkovní kluziště, po kterém se prohání skupinka dětí s hokejkami v rukách a trénují střely na branku.

Ze dveří komunitního centra vyjde Marie Lehrová. A hned v patách je jí Bonnie Hatchettová. Sevře se mi žaludek, jako vždycky

když potkám tuhle krásnou blondatou veterinářku, ačkoli už to zdaleka neprožívám tak jako dřív.

„Co tím myslíš? *Přistihla* jsi ho někdy při tom?“ zeptá se Marie.

„No... to *ne*.“ Bonnie zamračene stiskne úzké rty. „Ale *všichni* víme, že s těmi psy nezachází dobře. Co si o sobě vůbec myslíš?“ Z jejího tónu přímo číší hořkost.

„Jen proto, že ho vnímáš jako přímou konkurenci Harryho podniku, ještě neznamená, že ho můžeš obviňovat z týrání zvířat,“ řekne Marie laskavě. „Ne, pokud nemáš důkaz.“

„A co když důkaz najdeme? Tak nám pomůžeš?“ naléhá Bonnie.

Marie si povzdechne, což značí, že jí začíná docházet trpělivost. „Když budete mít důkaz, uvidím, co se s tím dá dělat. Podívejte se, už musím jít. Celé odpoledne jezdím po pacientech.“

Bonnie jako by neochotu v Mariině hlase vůbec nevnímala, protože energicky přikývne a prohlásí: „Děkujeme, Marie. Děkujeme ti za pomoc.“

Marie mě zhlédne a přidá do kroku, aby mě dohonila.

„Co *to* mělo znamenat?“ zajímám se.

Marie slabě zasténá. „Před pár měsíci se sem přistěhoval jeden mladý frajírek a koupil si pozemek Dansonových, co leží kousek od Hatchettových. Zřejmě chová tažné psy.“ Ohlédne se za drobnou shrbenou ženou a sleduje, jak nasedá do starého pick-upu dodge. „Bonnie tvrdí, že je týrá.“

„Ty jí věříš?“

Marie pokrčí rameny. „Těžko říct. Stává se to. Ale syn Bonnie taky chová tažné psy a tuším, že se mu v poslední době moc nedaří, takže konkurence dole u silnice by mu ještě tak scházela. Tenhle nováček navíc někde tam, odkud pochází, vyhrál nějaký velký závod psích spřežení, a dokonce se přihlásil na Iditarod.“

„Nevyhrál ho náhodou letos její syn?“ Připadá mi, že snad každý tady v okolí má někoho z příbuzných, kdo se každoročně téhle světoznámé akce účastní.

„Skončil druhý. Ale je favoritem pro příští rok.“ Marie po mně loupne pohledem. „Teda *byl* favoritem. Ale teď by mu to ten nováček mohl slušně překazit.“

Hvízdnu. „Drama ze světa aljašských psích spřežení, ve kterém jde o všechno.“

„Vid’?“ zasměje se Marie a sundá si rukavici, aby si odhrnula pramínek dlouhých hebkých blond vlasů z obličeje. „A Hatchettovi se mě do toho snaží zatáhnout, protože dobře vědí, že bych oznámení o týraném zvířeti nikdy nedokázala jen tak přejít.“ Dokonce i teď má při té představě napjatou čelist.

„Takže pojedíš k tomu frajírkovi domů, abys to zkontrolovala?“ Odevzdaně rozhodí rukama. „Jo. Jak se tak znám, asi jo.“

Usměju se. Můj táta kdysi o Marii prohlásil, že létá jako matka Tereza od vesnice k vesnici a zachraňuje zvířata, o která by se jinak nikdo nepostaral.

Tehdy ještě byla jen Jonahovou kamarádkou a on byl pouze tvrdohlavý yetti, odhodlaný poslat mě prvním letadlem zpátky do Toronta.

Ale hned, jak jsem tu krásnou blondatou veterinářku uviděla, mi bylo jasné, že ať už je to jenom kamarádka, nebo ne, je do něj zamilovaná. Potíž byla v tom, že v tu chvíli jsem se do něj zamilovala i já.

Od té doby jsme si s Marií prošly pár žárlivými výstupy, ale to všechno pramenilo jen z lásky ke stejnému muži. Ačkoli z nás asi nikdy nebudou nejlepší kamarádky, umíme už kolem sebe tak šikovně našlapovat, že si někdy dokonce začínám myslet, že by to mohlo být upřímné.

Pohlédnu na dvoukřídle vstupní dveře komunitního centra Trapper's Crossing, lemované vázami s kyticemi ze stálezelených větviček a bílými blikajícími světýlky, které jim někdo daroval. Nejlepší výzdoba je ta zadarmo, prohlásila nadšeně Muriel, která byla vždycky šetrivá. „Nepotkala jsi tam někde uvnitř Muriel?“

„Myslíš ředitelku zeměkoule?“ Marie se vydá ke svému autu. „Byla tu už před šestou. Když jsem odcházela, hučela zrovna do Tobyho, aby pozval Emily na večeři.“

Zaúpím. „Myslíš, že i tohle měla na seznamu?“

„Dokud na tom seznamu nebude mít i moje jméno, může si ho dávat dohromady, s kým se jí zachce.“

Zavrtím hlavou. Ačkoli to Marie neřekla naplno, představa Muriel jako tchyně sehrála zřejmě podstatnou roli v tom, že to s Tobym nikdy nedotáhli dál než na druhé rande. Bůhví, že by to každou normální ženskou odradilo. Chudák Toby, jestli tady zůstane, možná bude nadosmrti starým mládencem.

Motor Mariina pick-upu s rachotem naskočí. „Pozdravuj ode mě Jonaha!“ křikne ještě předtím, než zabouchne dveře.

Zachumlaná do bundy zamířím ke dvoukřídlym vstupním dveřím a otřesu se zimou.

Jednou nazvala Muriel komunitní centrum střediskem celého městečka a vystihla to naprosto přesně. Kvůli přípravám na farmářské trhy a plánování zimního karnevalu jsem v těchto starých zdech strávila tolik času, že mi blikající zářivky a zatuchlý zápach připadají důvěrně známé a téměř mě uklidňují.

Když vejdu do velkého sálu, z reproduktorů hraje „Tichá noc“ a všude panuje čilý ruch. Toby s jedním z místních mužů rozkládají zbývající kulaté jídelní stoly, zatímco Emily s dalšími dvěma dobrovolníky rozestavují židle ke stolům po deseti. Na opačném konci místnosti, vedle pětimetrového vánočního stromu, který už tu stál i během zimního karnevalu, chystají Teddy s fotografem potřebné rekvizity pro Santovo slavnostní křeslo. Kolem dokola prostorného sálu stojí dlouhé obdélníkové stoly, na nichž se budou vystavovat předměty určené do dobročinného bazaru, které jsou už teď z poloviny zaplněné darovanými výrobky, od dárkových košů přes ručně pletené ponožky až po malované krajinky s horskou tematikou.

A uprostřed toho všeho stojí moje podsaditá sousedka, která má kvůli svým krátkým nohám jako obvykle ohrnuté džíny a k tomu flanelovou košili na knoflíky, již přes svůj objemný hrudník sotva dopne. Vždycky poznám, že si zrovna umyla vlasy, protože má šedé kadeře připlácnuté těsně k hlavě.

„Ahoj Muriel!“ zavolám na ni.

Otočí se za zvukem mého hlasu a demonstrativně se podívá na hodinky. „To jsme rádi, že ses uráčila dorazit, Callo.“

Už dávno jsem se naučila nebrat si to, co Muriel řekne, osobně. Nemyslí to zle. Je prostě taková. „Omlouvám se. Jonahova máma se dnes chystá péct, tak jsem musela prohledat celý špajz. Nechtěla jsem, aby musela zbytečně běhat po obchodech.“

„Chápu,“ přikývne Muriel, jako by moji výmluvu za pozdní příchod schvalovala. „A jak tam zatím spolu všichni vycházejí?“

„Dobře.“ Když pomínu, že chtěl Jonah uškrtit svého nevlastního otce, ale do našich rodinných sporů rozhodně nehodlám Muriel zatahovat. „Ještě pořád se zabydlují.“

„Vzpomínám si na svátky strávené s mými tchánovci. Byl to každoroční stres.“ Zavrtí hlavou. „Teddyho matka, to bylo vážně něco. V životě jsi nepoznala panovačnější ženskou, to ti povím. Měl štěstí, že mám svatou trpělivost, jinak bychom se možná ani nevzali.“

Kousek od nás se ozve výbuch smíchu. Je to Toby, který nejspíš zaslechl náš rozhovor.

„Co je na tom tak vtipného?“ zamžourá Muriel na svého syna. „Chceš k tomu snad něco dodat?“

Mám co dělat, abych sama nevyprskla smíchy. „Tak do čeho se mám pustit, Muriel?“

Znovu se zadívá do svých desek a baculatým prstem přejede po levém okraji. „Můžeš začít s prostíráním.“

„Super.“ To mě zrovna bude bavit.

„Ubrusy jsou vzadu ve skladu. Prostírání je v těch velkých zelených přepravkách v rohu. Nemusíš se s tím nijak piplat,“ upozorní mě. „Na každé stůl máme jen tři svíčky – Ne! *Tuhle* dekoraci ne!“ zakřičí na Teddyho.

Teddy se zarazí, zamračeně pohlédne na zasněženou krajinu za Santovým křeslem a podrbe se na svém dlouhém bílém plnovousu. „Co je na tomhle špatného?“

„Tohle pozadí bylo loni.“

„A jak to mám asi vědět?“

„Vždyť jsi *tady* byl!“ Muriel si rozčileně odfrkne a vyrazí k němu s deskami v podpaží. „Střídáme to. Letos je na řadě pozadí krbu.“

I když je mi Teddyho líto, alespoň se teď Muriel soustředí na něj a mě nechá na pokoji.

„Tahle hádka probíhá každý rok.“ Toby posune nejbližší stůl o pár centimetrů doleva a na tváři se mu mihne pobavený úsměv. „Vždycky postaví špatnou dekoraci.“

Zamračím se. „*Každý rok?*“

„Každý rok,“ zaštěbetá Emily a usměje se na Tobyho, když prochází kolem.

Toby se uchechtne. „Tak co, jak to u vás doma *doopravdy* probíhá?“ Všimne si mého výrazu a přikývne. „No jo, Jonah mi dnes ráno přišel trochu mimo.“

„Dozvěděl se nějaké špatné zprávy.“ Povím Tobymu o Jonahově narůstajícímu pocitu viny, že nemocná Astrid musela letět až sem.

„Sakra.“

„Ona sice tvrdí, že o nic nejde, ale...“ pokrčím rameny.

„Je to jeho máma,“ ukončí debatu Toby.

„Přesně tak.“ A jakkoli dokáže být Jonah někdy lehkovážný, když jde o jeho vlastní bezpečí, jakmile se jedná o jeho nejbližší, je až přehnaně starostlivý. Na jednu stranu je to otravné, ale zároveň roztomilé.

„Ale až se budete brát, bude zase muset letět až sem.“

„Myslím, že na to Jonah ještě ani nepomyslel.“ Jenže až mu to dojde, zešílí. Začínám se toho vážně bát. „Bude mě chtít přesvědčit, abychom se vzali v Oslu.“

„To by mohlo být fajn.“

„Ne, to by teda nemohlo.“

Toby tázavě pozvedne obočí.

„Je to na druhém konci světa a já k tomu místu nemám žádný vztah.“

Chvilí se nad tím zamyslí. „To jo, ale *herrebunad* by Jonahovi fakt sekl.“

Rozchechtám se. „To je tradiční norský kroj, něco jako *lederhosen*, vid? Hele, víš co, to máš fuk. V Norsku se prostě žádná svatba konat nebude. Buď v Torontu, nebo tady. Moje máma samozřejmě prosazuje Toronto.“ Ačkoli mě to děsí a myšlenka svatby na Aljašce mě láká den ode dne víc.

Toby se zamyšleně podrbe na hlavě. „*Nebo* byste se mohli vzít hned, když už je Jonahova máma tady.“

Jeho vtípku se zasměju. „Jo, jasně.“

Ale z Tobyho výrazu je mi jasné, že si tentokrát legraci nedělá. „Proč ne? Budou tu i tvoji rodiče. Můj táta by vás mohl oddat.“ Kývne směrem k Teddymu, který zrovna cloumá stojánkem obrazovky a přitom si popotahuje vzadu džíny, aby mu nespadly. „To oprávnění získal už před pár lety, když se ženil můj bratranec. Může vás regulérně oddat. Akorát potřebuje povolení úřadu.“

Toby to *fakt* myslí vážně. „To nejde.“

„Proč ne? Koho dalšího k tomu ještě potřebuješ?“

„No, totiž... Dianu! Je to moje svědkyně. Bez ní se vdát nemůžu!“ vykotám ze sebe. Sice jsem naši svatbu ještě nezačala ani plánovat, ale to, co navrhuje Toby, je mým představám na hony vzdálené.

„Určitě by to pochopila, zvlášť když jde o zdraví.“

„Moje máti by mě zabila. Hrozně jí záleží na tom, aby to byla velkolepá svatba.“

„Vždyť může být velkolepá. Jen... trochu obyčejnější.“ Toby pokrčí rameny a pohledem zabloudí k mém prstu na diamantový zásnubní prsten ve tvaru sněhové vločky. „No nic, byl to jen nápad.“

„Hej, vy dva, přestaňte se vykecávat!“ zatleská Muriel rukama. „Máme už jenom sedm hodin, než začnou chodit lidi.“

„Už *jenom* sedm hodin,“ zamumlá si Toby pod vousy, potutelně na mě mrkne a pokračuje v prostírání vedlejšího stolu.

Vyrazím do skladu pro ubrusy a o Tobého návrhu v duchu přemýšlím.

„Našla jsi je?“ houkne na mě Muriel od vstupních dveří. Vedle ní stojí Roy a v náruči drží obrovskou kartonovou krabici. „Jo.“ Jako důkaz zvednu do vzduchu balení svíček. Přestože je v komunitním centru stále chladno, při prohledávání přeplněného skladu jsem se zapotila, a tak si při téhle příležitosti otřu čelo. „Ale nebyly v těch zelených přepravkách.“

Muriel našpulí rty a vrhne vyčítavý pohled směrem k Jamie Gillové, která měla dohlédnout na úklid loňské štedrovecerní večere a jež je podle Muriel „nespolehlivá jako rozsypaná miska se třpytkami“.

Hodím balení na jeden z podlouhlých bufetových stolů – myslím, že těch sto padesát svíček může naplnit a zapálit *někdo jiný*, jsou skoro čtyři odpoledne a já se ještě nezastavila – a zamířím k nim. „Zdravím, Royi.“

Cosí zabručí a rozhledne se po sále.

„Vypadá to tu pěkně, ne?“ Vstupní dveře i Santovo zápraží zdobí obrovské vánoční hvězdy darované místním zahradnickým centrem. Výzdoba, která se každoročně používala, byla nevkusná a zastaralá, takže jsem z ní využila jen vázy a šišky, ale doplnila jsem je březovými větvíčkami, které jsme s Emily nasbíraly v lese, a vytvořila z nich efektní dekoraci. A trvalo mi asi dvacet minut, než se mi podařilo přesvědčit Muriel, abychom s Tobym nad prostřené stoly mohli zavěsit bílý baldachýn s blikajícími světýlky pro ještě útulnější atmosféru.

Nudnou a zatuchlou místnost se nám podařilo proměnit v prostor, který je jako stvořený pro konání slavnostního večírku.

„Co v tom máte?“ kývnu směrem ke krabici.

„Nákou věc do dražby,“ zabručí.

„*Dobročinný dar* od Roye Donovana?“ Ačkoli si ho dobírám, ve svém hlase nedokážu skrýt údiv. Už jen dostat z toho chlapíka pár vajec zadarmo je velká vzácnost.

Roy se zamračí. „Ne tak docela. Chtěl jsem to spálit, ale napadlo mě, že vám to tu nechám. Třeba vám to vydělá pár babek.“

„Co to je?“ nakloním se, abych nahlédla, co se skrývá uvnitř krabice.

„Koš, používá se ke sklizení na zahradě,“ vysvětluje Muriel.

Zamračím se. „To jste chtěl spálit? Mně to připadá super.“

„Má to rozviklanou rukojeť. Na,“ strčí krabici Muriel, „musím vyrazit, abych stihl podojit kozy, než se setmí.“ Jen mi kývne na pozdrav a zmizí.

Vyběhnu za ním na chodbu. „Počkejte, Royi, co kdybyste se sem vrátil na večeri, až všechno doma obstaráte? U mého stolu je určitě pár volných židlí.“ Chtěla jsem pozvat Astrid s Björnem, ale pak mi došlo, že by v pět hodin odpoledne už u stolu usínali.

Dál kráčí ke dveřím. „Já Vánoce neslavím.“

„Ale přece *jíte*, ne?“ snažím se neznít příliš podrážděně. „Podává se krocan a hovězí pečeně... a jako dezert jablečný koláč.“ O Royově slabosti pro sladké vím od letošního podzimu, kdy jsem experimentovala s pečením zákusků.

„Mám už hotovou večeri.“

„Jo, masovou konzervu.“ Musí to být k zešílení, jíst sedm dní v týdnu pořád to samé. „No tak, Royi. Můžete sedět vedle mě. Nemusíte ani nic říkat, když nebudete chtít. Ale neměl byste zůstat sám.“

Odfrkne si. „Jsem sám už přes třicet let. Nevim, proč bych to teď měl měnit.“

Jeden důvod mě napadá. Vlastně hned tři. Přepadne mě nutková myšlenka. „Hele, Royi?“ odkašlu si, abych se trochu uklidnila. „Tak mě napadlo... přemýšlel jste někdy o tom, že byste zkusil kontaktovat svou dceru? Třeba by byla ráda, kdybyste se jí ozval. Člověk nikdy neví.“

Prudce se zarazí a otočí se. Zamžourá na mě pohledem a pár vteřin si mě prohlíží. „Hele, holka, že ty jsi slídila v mejch věcech?“

„Ne,“ zavrtím důrazně hlavou, ale sklopím přitom oči k flekatému linoleu. *No, to se ti fakt povedlo, Callo.*

Ať už je Roy jakýkoli, rozhodně není naivní. „Ale jo, slídila. Proto jsi najednou tak vlezlá, že jo?“

Sakra. Nemá smysl dál zapírat. „Včera jsem na vašem stole zahlédla vánoční přání a... nechtěla jsem nijak slídit.“

„Ale chtěla,“ namíří na mě ukazováček a rozčilením v obličeji celý zbrunátní. „Furt někde šmejdiš a snažíš se za mě něco spravit. Ale tohle spravit nemůžeš!“ Jeho hluboký, chraplavý hlas se rozléhá úzkou chodbou.

Teď už nemá smysl z toho couvat. „Ale vypadá to, že by si s vámi *opravdu* ráda promluvila.“

„To proto, že mě nezná. Kdyby jo, rychle by pochopila, že jí ani těm dvěma děčkám nemám co nabídnout.“

Zamračím se. „Nemyslím si, že vám psala proto, že by po vás chtěla peníze, Royi.“

„Nestrkej do toho nos. Tobě po tom nic není!“ Dlaněmi prudce rozrazí dvoukřídlé dveře a vyrazí ven. „A už mi domů netahej žádný zatracený vánoční stromky!“ zařve.

Dovnitř pronikne mrazivý průvan, až se celá zachvěju. Ale možná je to jen tím, že se náš vztah právě ocitl na bodě mrazu.

„Takhle vytočenýho jsem ho neviděla ani nepamatuju. Aspoň to projednou není kvůli mně.“ Muriel ke mně přistoupí a pozoruje jeho šlachovitou figuru, jak si to rázuje k autu. „Takže jeho dcera ho chce konečně poznat.“

„Neměla jsem mu nic říkat.“ Jonah měl pravdu. Roy má temperament jako divoké zvíře. Veškerá důvěra, kterou jsem si získala, je pryč. Při tom vědomí mě píchne u srdce.

„Ale né,“ mávne nad tím rukou, jako by šlo jen o malou nepříjemnost. „Nenech se tím jeho hysterickým záchvatečkem vůbec rozhodit. Co Roy chce, a co říká, že chce, jsou zpravidla dvě různé věci.“

„Ale stejně.“

Muriel zamyšleně našpulí rty. „Máš na ni kontakt?“

Chvilí váhám. „Možná.“

Na tváři se jí objeví potutelný úsměv. „Nemusím ti říkat, co bych udělala já, kdybych na ni měla číslo.“

„Je mi to jasné.“ Do pěti minut by Royově dceři volala, aby ji oznámila, že její táta je sice vůl, ale stejně by za ním měla okamžitě přiletět. Delylino číslo nedám Muriel ani za nic. „Radši zůstaň u těch vlněných ponožek, co jsi mu upletla. Není potřeba Royovi k Vánocům nadělit další infarkt.“ Říká se, že ten první měla před lety na svědomí právě Muriel.

„Neboj se, neřeknu mu o tom ani slovo. Koneckonců, pořád mezi náma panuje příměří a nepotřebuju si mermomocí hledat důvod, proč ho o svátcích zastřelit.“ Otočí se a chce se vrátit zpátky do sálu, ale pak se zarazí. „Viš, s tím starým morousem se známe už desítky let a prožili jsme všelijaký útrapy. A jasně, občas jsme se chytli. Ale nikdy jsem ho neviděla tak šťastného, jako je od té doby, co ses tu objevila ty. A to už je co říct.“

Odfrknu si. „*Tomuhle* říkáš šťastný?“ Přece slyšela, jak na mě Roy křičel. Vždyť to na té chodbě museli sakra slyšet úplně všichni.

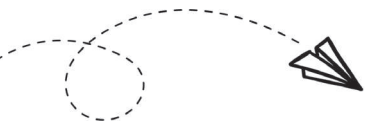
„Hlavně nevěř ničemu z toho, co se ti snaží namluvit. Tváří se, jak mu ta samota vyhovuje, ale to je tak všechno. *Přetvářka* jednoho poseroutky, co se bojí přiznat, že mu na někom záleží.“

Představím si Roye, jak sedí o Štědrém večeru sám ve své ztichlé chatce. V krku ucítím knedlík. „Myslím, že o to víc mě to mrzí.“

„Jo. Na to, jak tenhle chlap nesnáší soucit, se mu ho dostává ažaž. Ale dost už o Royovi.“ Muriel se podívá na hodinky. „Jsou čtyři pryč. Asi bychom měly jít vystrchat ty kostýmy. A potřebuju, abys mi pomohla vymyslet, co provedeme s tou perníkovou chaloupkou Jessie Winslowové pro dobročinný bazar.“

Připojím se k ní, a i když má mnohem kratší nohy než já, mám co dělat, abych jí stačila. „Co je s její perníkovou chaloupkou?“

Muriel se na mě významně podívá. „Myslím, že vy mladí tomu říkáte ‚pinterestovej propadák‘.“

Kapitola pátá

Když večer překročím práh našeho roubeného domu, čeká mě milé přivítání. Ucítím směs příjemných vůní – plápolajícího dřeva v krbu, čerstvě natrhaných stálezelených větvíček, kterými jsem vyzdobila stoly a dveře, a překvapivě i vůně perníkového koření.

Tlumené světlo stolní lampičky a rozsvícený vánoční stromek mě přilákají do obýváku a okamžitě uklidní mé vyčerpané tělo.

„Ahoj,“ usměju se na Jonaha, který leží natažený na gauči s knížkou v ruce.

Odrhne oči od stránky, aby mě přivítal, a na jeho krásné tváři se objeví široký úsměv. „Tak za co jsi šla? Za rumovou kuličku? Nebo za cukrovou hůlku?“

Zaúpím. Neforemný kostým vánočního skřítky, který Muriel vylovila z pytle na odpadky a poručila mi, abych si ho oblékla, mi byl o tři čísla větší, roztržený ve švu a smrděl naftalínem. Byla jsem tak vyřízená, že jsem se z něj před cestou domů ani neměla sílu převléct.

„Máš třpytky na nehtech?“

„Sklapni.“

Zavře knihu. „Tak to bude vánoční skřítek Frosty.“

„Jsou tu Astrid s Björnem... *panebože*.“ Při pohledu na tu spoušť ve slabě osvětlené kuchyni zalapám po dechu. Každý centimetr čtvereční kuchyňské linky zabírá nějaká mísa, hrnec nebo jiné kuchyňské náčiní – případně všechno dohromady. Dřez je plný špinavého nádobí. Zamžourám na bílé fleky na stropě nad kuchyňským ostrůvkem. „To je poleva?“ Naše kuchyně takhle nevypadala od onoho víkendu, kdy jsme se sem nastěhovali a převzali to tady i s pozůstatky po třicetiletém manželství Phila a jeho zesnulé ženy.

„Jo, jsou nahoře, máma říkala, ať to necháme být. Všechno po sobě uklidí, až ráno vstane.“

V to doufám, protože jsem to tu celý týden drhla a uklízela. Zítra dorazí máma se Simonem. „Tohle všechno jenom kvůli *perníčkům*?“